

РЕШЕНИЕ

№ 2152

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.03.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Петров, като разгледа дело номер **11260** по описа за **2011** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. Н. И. от [населено място], Софийска област,[жк], [жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ от 06.07.2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 99-ти състав по нахд № 15160/2010 г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 46167 от 21.04.2009г., издадено от директора на СДВР, с което на основание чл.315, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането (КЗ) му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 лв. за нарушение на чл.259, ал.1, т.1 КЗ. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при несъобразяване с доказателствата по делото, като е основал решението си изключително на показанията на актосъставителя. Поддържа, че не е доказано по безспорен начин, че е собственик на автомобила, поради което административно наказателната му отговорност следвало да бъде ангажирана за нарушение по чл.100 ЗДвП, за което нарушение по делото не били събрани доказателства. Посочва, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения по чл.42, ал.1, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН и липса на мотиви в обжалвания първоинстанционен акт, в който не били обсъдени всички събрани по делото доказателства. Касаторът претендира съда да постанови

решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав по нахд № 15150/2010 г. и по същество на спора да бъде отменено наказателно постановление №46167 от 21.04.09г., издадено от директора на СДВР.

Ответникът по касационната жалба Столична дирекция на вътрешните работи не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 06.07.2011 г.Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав по нахд № 15160/2010 г. е потвърдил наказателно постановление № 46167 от 21.04.2009г., издадено от директора на СДВР, с което на касатора на основание чл.315, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 лв. за нарушение на чл.259, ал.1, т.1 КЗ. За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Й. С. И., писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и допълнителни изискани писмени доказателства от Гаранционен фонд. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чр.315, ал.1, т.1 вр. чл.259, ал.1, т.1 КЗ, като при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 99-ти състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон въз основа на събраните пред СРС доказателства.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло правилно установената от районния съдия фактическа обстановка: На 26.03.2009г., около 10:50 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение изход касаторът И. Н. И. управлявал личния си лек автомобил марка «Ф. Г.» с рег. [рег.номер на МПС] без сключена задължителна застраховка «Гражданска отговорност». За констатираното нарушение на чл.259, ал.1 КЗ бил съставен АУАН № 46167/26.03.09г. и издадено обжалваното пред СРС НП № 46167/21.04.2009г. на директора на СДВР съобразно чл.53, ал.2 ЗАНН за нарушение на чл.259, ал.1, т.1 КЗ. Нарушителят не е вписал възражения в АУАН, както и не се е възползвал от възможността допълнително да представи такива по реда на чл.44, ал.1 ЗАНН. В случая между описанието на нарушението в АУАН и НП съществува пълно единство, като не е накърнено правото на защита на уличеното лице да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение и да организира защитата си срещу него – управлява личния си автомобил без сключена задължителна застраховка «Гражданска отговорност».

Застраховката „Гражданска отговорност” е задължителна застраховка съгласно

чл.249, т.1 и чл.259, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането. Нормата на чл.315, ал.1, т.1 КЗ санкционира липсата на сключена задължителна застраховка „ГО”, както по отношение на собственика на автомобила (чл.259, ал.1, т.1 КЗ), така и по отношение на лицето, което управлява моторно превозно средство (чл.259, ал.1, т.2 КЗ), във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност". Съгласно чл.315, ал.1, т.1 КЗ лице, което не изпълни задължението си да сключи задължителна застраховка по чл. 249, т. 1 или 2 или което управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се наказва с глоба от 400 до 600 лв.

Районният съдия е проявил активност чрез служебно събиране на доказателства от Гаранционен фонд. Видно от представените доказателства по отношение на процесния лек автомобил рег. [рег.номер на МПС] е извършена промяна на регистрацията на 11.10.2006г., когато като собственик е вписан касаторът И. Н. И., ЕГН [ЕГН]. За лекия автомобил е имало сключена застраховка «ГО» в периодите от 01.03.08г. до 28.02.09г. и от 16.05.09г. до 15.05.2010г. При тези данни по делото районният съдия е формирал правилен извод, че към датата на проверката (на 26.03.09г.) собственикът на автомобила не е имал валидно сключена задължителна застраховка «ГО».

Съдът приема, че не е допуснато твърдяното в касационната жалба оплакване за неизясняване на делото от фактическа страна. Изводите на районния съдия се основават на съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства, а не единствено на свидетелските показания на актосъставителя Й. И.. Законнообразно и правилно районният съд е приел, че при образуването и воденето на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законнообразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото. Неоснователни са касационните оплаквания за неизясняване на делото от фактическа страна поради несъбиране на доказателства за собствеността на автомобила. Напротив, районният съдия е попълнил делото служебно с относимите доказателства и въз основа на тях е формирал обосновани и правилни правни изводи. Тези мотиви се споделят напълно от настоящия касационен състав и не следва да бъдат преповторени. По изложените съображения не е допуснато твърдяното в касационната жалба касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК – неправилно приложение на материалния закон. По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ** от 06.07.2011 г. на СРС, НО, 99-ти състав е **ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II-ри Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 06.07.2011 г. на СОФИЙСКИ
РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 99-ти състав по нахд №
15160/2010 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и
протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.